

ՀԱՆԴԵՍ ԱՄՍՈՐԵԱՅ

ԲԱՐՁՐԱԿԱՆ, ՈՒՍՈՒՄՆԱԿԱՆ, ԸՐՈՒԵՍԳԻՏԱԿԱՆ

Կը հրատապակուի ամեն ամոց սկզբոր:
Բաժանողագիր է կամարի վայրէն Տարեկան 8 դր.
— 4 դր.: — Վեցամսամաց 5 դր. — 2 դր. 50 կուպ. :
Մուկ թիւ առամձի՞ կը վաճառուի 1 դր. — 50 կուպ. :

Խմելագործեամ կնճորուավայրն է Վիճակա, Մխիթարացի
թարեան Մխիթարացիթեամ Մայր վաճառք:
Ժամկու ժամկը խմելագործեամ վրաց է:
Ժամկուց մունքն առամձի՞ առամձի՞ առարկութեամիք:

ԹԱՐԱԽՈՒԹՈՒԹԻՒՆ

- ՈՒԽԱԽՈՒՅՈՒՆ**
Բանական և առաջարկութեան բնողոր:
— Գրանչու և ի գոտաց չ. Յովսեփայ Վ. ի հաթոռ-
տան հասկուողութիւն: Փ. Թթվանալացիք: — Դիտո-
ւութիւն:
— Խմելագործեամ և ի բարուց չայրոց:
ՀԱՆՈՍՍԱԿԱՆ և Պերսապայու սկավագիրը:
— Պատառապայնամ — Սկզբանալութիւնը նշեսիոն
նմուցուն և Արագորու գոյցը:
ՄԱՏՏԱԽՈՍՍԱԿԱՆ: “Հանդէն գրականական եւ
պատմական”: “Ներու:”, “Մորօք:”, “Ժամկէն
Մանկան:”, “Սուրբ Անդակա:”:

- ԽՍՐՈՅՈՒՆ**
ԽԱՀ ՈՒ ԺԵՒԶԻՉ — Վերջին ժամանակներէ վէս մը:
ԱՎԵԼԱՅՈՒՔ
ՆՈՐԱՇՈՒՐԻՉ — Տնօնսաւուն — ՄԱՆՐԱՇՈՒՐԻՉ
ՔՈՎՈՔՎԿԱՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ (Պատկերա Մուլթիքի:)

ՈՒԽՈՒՄՆԱԿԱՆ

ԲԱՆԱԿԱՆ

ՑՈՒՇԴՐՈՒԹԻՒՆ Ի Ի Ն Ի Շ Ի Շ

(Ըստանուանիւնիւն)

Համախ խնդրոյ նիւթ եղած է մեր հնու-
թեան հարազատ հնչմանց յետագոյն ժամա-
նակներու հետ անմիաբանութեան (նոր տա-
ռադարձութեան) Պատմառը դանել եւ մեկու-
թիւնն ընծայեցնել: Հասարակօրն առանց եր-
կար տասամսներու կը վճռուի թէ տքի տու-
թեան արդիւնք է նախնական հնչմունքնեւ
խոտորում, մանաւանդ՝ ինչպէս յայտի է երբ
մեր ժամանակներուն վայ է խօսքը: Հիմնաց որ
տեսանք յիշեալ խոտորման հնութիւնը՝ կրնանք
ապա չոփութեամբ սպասուել որ նյոյ դատապար-
տութեան վիճուք՝ գուցէ աւելի իրաւացի հա-
մարելով աւելի համարձակ պիտի կրինուի պայ

“ագիտութեան գարուց, վայ: Բայց չվաղվա-
ղելք: Ստուգիւ գիտութեան արդիւնք չէ՝ ագի-
տութեան գարուց որեւէ ըրածն ու կրածը, ա-
մեն մէկ երեւոյթը՝ ագիտութեան արդիւնք հա-
մարիլ: Հնչմանց յընթաց ժամանակաց պայշ-
տիւնն ոչ թէ նիւն ըրած՝ այլ կրած է ժա-
ղովուրդն առանց գիտակցութեան. — ուստի
եւ լեզուաց կենացը մէջ դիմուած այս լոյն պատ-
մական երեւոյթը պարզապէս ժամանակի ար-
դիւնք է եւ ոչ այլ ինչ: — Տիգտութեան
արդիւնք՝ տառախաններն են, որ ստորին գարե-
րեն ասգին ցայսօր յաճախեալ են հայերն գը-
րուածոց մէջ: Այս անգրագէն խոտորմանները
միայն այս մեր խնդրոյն պիտանի ծախոցութիւն
կը մատուցաննեն՝ որոշակի մատնախիլ ընելով
ժամանակին տիրող հնչումը, կամ նաեւ հըն-
մանց դեռ երկարողմանի անկայուն վիճակն ըստ
ժամանակին: Բնակէս յառաջ ալ տկնարկեցնեք:
Վասնդի տառախան տեղի ունի գրեթէ միշտ՝
երկու նոյնահնչելու կամ շատ նմանահնչելու տա-
ռերու մէջ:

Կնճանապէս որչափ գիւրին եւ առձեռն-
պատրաստ նշյալափ անհիմ մէկնութիւն է ե-
րեւութիւն պյ կամ պյն օտար լեզուի ազդե-
ցութիւն համարիլ: զօրօրինակ կիլլէցեցի յար-
մարագրութեան կերպը Փոանկ ազգին հաղոր-
դակցութեան տալ. երբ պյն օտարաց լեզուն եւ
ոչ ինիք մուտ գտան կամ ծանօթացաւ հայ ազ-
գին, որչափ գիւրենք. նա եւ ոչ՝ եթէ բաւական
ալ ծանօթանար՝ կարող էր նոյն արդիւնքն յա-
ռաջ ըերեւ զոր յառաջ եկած կը տեսնեն: Բայց աչա-
պիլիքիային գուրմ ալ պյն գարերուն
արեւելեան գաւառաներն իրենց արեւմտեաց աղ-
բակցաց զզդ կընթանան յայսմ, եւ ոչ քայլ
մի ետ մմալով. (Հանդես, բ. տարի: եր. 208.) Թող
որ պյն նոր տառափարձութեան պյնին հայ